

Kommentar 2

Om Det kinesiske kommunistpartiets begynnelse

Forord

Ifølge boken "Forklare enkle og analysere sammensatte personer" (Shuo-ven Jiezi), skrevet av Xu Shen (år 147 f. kr.), består det tradisjonelle kinesiske skrifttegnet Dang, som betyr "parti" eller "gjeng", av to deler som samsvarer med henholdsvis "fremme eller drive frem" og "mørk eller svart". Hvis man setter de to delene sammen, betyr dette å "fremme det mørke". "Parti" eller "partimedlem" (som også kan oversettes med "gjeng" eller "gjengmedlem") har en nedsettende betydning. Confucius har sagt at en adelsmann er stolt, men ikke aggressiv, omgjengelig, men slutter seg ikke til en gjeng (et parti). I fotnoten til valgte utdrag (Lynju) forklarer Confucius innholdet i dette med at mennesker som hjelper hverandre til å skjule sine forbrytelser og gjøre dårlige handlinger, sies å utgjøre en gjeng (et parti). Det er synonym for en "gjeng av skurker" og forbindes med kretser som er opprettet for egoistiske formål.

Hvorfor oppsto Det kinesiske kommunistpartiet, hvorfor vokste det og hvorfor fikk det til slutt tatt makten i samtidens Kina? KKP har kontinuerlig innpodet i den kinesiske folkesjelen at KKP er valgt av historien, at folket har valgt KKP og at uten KKP ville det ikke vært noe nytt og moderne Kina.

Har det kinesiske folket valgt KKP? Eller er folket blitt påtvunget KKP og dets egeninteresser og ideologi? Vi må finne svarene i historien.

Fra det tidligere Qing Dynastiet (1644 – 1911) til de tidlige årene av republikken (1911 – 1949), opplevde Kina voldsomme eksterne sjokk og omfattende forsøk på interne reformer. Det kinesiske samfunnet var i smertefull forvirring. Mange intellektuelle med opphøyde idealer ønsket å redde landet og dets folk, men under den nasjonale krisen og kaoset vokste deres engstelse. Dette førte først til skuffelse, senere til fullstendig fortvilelse. Lik mennesker som henvender seg til en hvilken som helst tilgjengelig doktor i sykdomstider, vendte de blikket utenfor Kina for å finne løsninger. Da den britiske og franske måten mislyktes, skiftet de over til den russiske metoden. De nølte ikke med å foreskrive den mest ekstreme kur for sykdommen i håp om at Kina snart skulle bli sterkt.

Fjerde mai-bevegelsen i 1919 var et tydelig speilbilde av denne desperasjonen. Noen gjorde seg til talsmenn for anarkiet, andre foreslo å forkaste Confucius' doktriner, mens andre igjen foreslo å bringe inn utenlandsk kultur. Kort sagt, de vraket tradisjonell kinesisk kultur og motsatte seg Confucius' doktrine om middeelveien. Ivrige etter å finne en snarvei, ville de ødelegge alt det tradisjonelle. De radikale blant dem var på den ene

siden absolutt ikke i stand til å tjene landet; på den andre siden trodde de fullt og fast på sine egne idealer. De følte at verden var håpløs, og trodde at de bare selv kunne finne den rette tilnærmingmåten for Kinas framtidige utvikling. De hadde en lidenskap for revolusjon og vold.

Ulike erfaringer førte til ulike teorier, prinsipper og retninger i forskjellige grupper. Til slutt var det en gruppe som møtte representanter fra Det sovjetiske kommunistpartiet. Ideen om å ”bruke voldelig revolusjon for å vinne politisk makt”, hentet fra marxist-leninistisk teori, appellerte til deres frykt-somme sinn og overensstemte med deres ønske om å redde landet og dets folk. Deretter introduserte de kommunismen, et fullstendig utenlandsk konsept, i Kina. Alt i alt var det tretten representanter som deltok på den første KKP-kongressen. Senere døde noen av dem, noen flyktet og noen svek KKP. Andre ble opportunistiske, arbeidet for japanerne som okkuper-te landet og ble forrædere mot Kina, atter andre forlot KKP og sluttet seg til Kuomintang (Nasjonalistpartiet, heretter referert til som KMT). Da KKP i 1949 kom til makten i Kina, var det bare Mao Zedong (eller Mao Tse Tung) og Dong Biwu som fremdeles var igjen av de opprinnelige tretten partimedlemmene. Det er uklart om grunnleggerne av KKP var klar over at den ”guddommen” de hadde introdusert fra Sovjetunionen i realiteten var en ond ånd og at redskapet de søkte for å styrke nasjonen faktisk var en dødelig gift.

Det allrussiske kommunistpartiet (Bolsjevik), senere kjent som Sovjetunionens kommunistiske parti, hadde akkurat vunnet revolusjonen og var besatt av ambisjoner for Kina. I 1920 ble Kontoret for det fjerne Østen, en gren av Den tredje kommunistiske Internasjonale, eller Komintern, etablert av Sovjetunionen. Dette kontoret hadde ansvaret for å etablere et kommunistparti i Kina og i andre land. Sumiltsky ledet kontoret mens Grigori Voitinsky var nestleder. De forberedte opprettelsen av KKP med Chen Duxiao og flere, og foreslo i juni 1921 at Kontoret for det fjerne Østen skulle opprette en kinesisk gren av Komintern. Dette viser at KKP var ledet av Komintern. Med hjelp fra Nikolsky og Maring ble KKP offisielt stiftet den 23. juli 1921.

Straks etter opprettelsen dro kontorets nestleder Grigori Voitinsky til Beijing der han tok kontakt med den fremtredende kommunisten Li Dazhao. Li ordnet et møte med en annen kommunistleder, Chen Duxiu, i Shanghai. I august 1920 startet Voitinsky, Chen Duxiu, Li Hanjun, Shen Xuanlu, Yu Xiusong, Shi Cuntong og andre forberedelsene til å etablere KKP.

I juni 1921 dro Zhang Teilei til Irkutsk i Sibir der han foreslo for Kontoret for det fjerne Østen å etablere KKP som en kinesisk gren av Komintern. Den 23. juli 1921 ble KKP offisielt stiftet med bistand fra Nikolsky og Maring fra Det fjerne Østen kontoret.

Slik ble Den kommunistiske bevegelsen den gang introdusert som et eksperiment i Kina. Helt siden den tid har KKP satt seg selv over alt og alle, bekjempet alt på sin vei og derved brakt endeløse katastrofer over Kina.

I. Kommunistpartiet vokste med stadig mer ondskap

Det er ingen enkel oppgave å introdusere en fremmed og ond ånd, slik som Kommunistpartiet, som er fullstendig uforenlig med kinesisk tradisjon, i Kina, et land med 5000 års historie og sivilisasjon. KKP svek allmuen og de patriotiske intellektuelle som ønsket å tjene landet med løftet om ”Den kommunistiske utopi”. Det forvrengte ytterligere kommunistisk teori som allerede var blitt alvorlig forvrengt av Lenin, og det sørget for en teoretisk basis for å ødelegge all tradisjonell moral og alle gode prinsipper. I tillegg ble KKPs forvrengte kommunistiske teori brukt til å ødelegge alt som gikk i disfavør av KKP og dets styre, samt til å eliminere alle sosiale klasser og mennesker som kunne være en trussel for KKPs kontroll. KKP tok i bruk den industrielle revolusjonens nedbryting av tro og innførte fullstendig ateisme i kommunismen. KKP arvet kommunismens fornektelse av privat eiendomsrett og importerte Lenins teori om voldelig revolusjon. På samme tid arvet KKP de verste delene av det kinesiske monarkiet og styrket dem ytterligere.

Historien om KKP er en prosess der all slags ondskap gradvis er blitt akkumulert, både innenlandsk fra Kina og fremmed fra utlandet. KKP har perfektionert sine ni nedarvede trekk og gitt dem ”kinesiske kjennetegn”: Ondskap, svik, oppvigleri, frigi samfunnets avskum, spionasje, ran, kamp, utryddelse og kontroll. KKPs respons på vedvarende kriser har konsolidert og styrket disse kjennetegnene i seg selv og ført til at de er blitt utspilt i et stadig økende omfang.

Første nedarvede trekk: Ondskap – Ikke seg marxist-leninismens ondskap

Med erklæringen om ”bruk av voldelig revolusjon for å ødelegge det gamle statsapparatet og etablere proletariatets diktatur” var marxismen i begynnelsen tiltrekkende for de kinesiske kommunistene. Dette er nettopp det ondes rot i marxismen og leninismen.

Marxistisk materialisme er grunnlagt på et smalt økonomisk konsept om produksjonskrefter, produksjonsrelasjoner og merverdi. Under de tidlige og lite utviklede stadiene i kapitalismen sa Marx i en kortsynt spådom at kapitalismen ville dø og proletariatet ville vinne. Både historien og realitetene har vist at dette var feilaktig. Marxist-leninistisk voldelig revolusjon og proletariatets diktatur fremmer maktpolitikk og proletariatets dominans. Det kommunistiske manifestet relaterte Kommunistpartiets historiske og filosofiske basis til klassekonflikt og kamp. Proletariatet slo seg fri fra tradisjonell moral og sosiale relasjoner for å kunne gripe makten. Da de

kom ut første gang, sto de kommunistiske doktrinene i motsetning til all tradisjon.

Menneskenaturen avviser vold på universelt grunnlag. Vold gjør mennesker hensynsløse og tyranniske. Likevel har menneskeheten alle steder og til alle tider fundamentalt avvist Kommunistpartiets teorier om voldsbruk, teorier som ikke inngår i noe tidligere tankesystem, filosofi eller tradisjon. Det kommunistiske terrorsystemet kom til jorden som fra ingensteds.

KKPs onde ideologi bygger på premisser om at mennesker kan erobre naturen og transformere verden. Mange mennesker ble tiltrukket av Kommunistpartiet og dets idealer om "frigjøring av hele menneskeheten" og "verdensenheten". KKP lurte mange, spesielt de som var bekymret for menneskenes vilkår og som var ivrige etter å sette sine spor i samfunnet. Disse menneskene glemte at det er en himmel over oss. Inspirert av den vakre, men likevel misvisende forestillingen om "å bygge en himmel på jorden", foraktet de tradisjonene og så ned på andres liv, noe som i neste omgang degraderte dem selv. De gjorde alt dette i et forsøk på at KKP skulle bidra med ettertraktede tjenester og vinne ære.

Kommunistpartiet presenterte fantasien om "et kommunistisk paradys" som sannheten, og vekket folks entusiasme til å sloss for det: "Fornuften tordner for en ny skapelse." "Det er en bedre verden i emning." [1] Ved å benytte en slik totalt absurd idé skadet KKP forbindelsen mellom menneskeheten og himmelen og kuttet livslinjen som forbinder det kinesiske folket med sine forfedre og nasjonale tradisjoner. Ved å oppfordre folk til å gi sine liv for kommunismen, forsterket KKP sin evne til å gjøre skade.

Andre nedarvede trekk: Svik – Ondskaper forleder og fremstår som rettskaffen.

Ondskaper må lyve. For å dra fordel av arbeiderklassen titulerte KKP den som "den mest avanserte klassen", "uegennyttig klasse", "ledende klasse" og "pionerer av proletariats revolusjon". Når Kommunistpartiet trengte bøndene, lovet de "land til åkerdyrkeren". Mao roste de fattige bøndene og sa: "Uten de fattige bøndene ville det ikke være noen revolusjon. Å benekte deres rolle er å benekte revolusjonen".[2] Når Kommunistpartiet trengte hjelp fra den kapitalistiske klassen, ble de kalt "medreisende i den proletariske revolusjonen" med løfte om "en demokratisk republikk". Da Kommunistpartiet nesten var tilintetgjort av KMT, kom det en høylydt appell om at "Kinesere kjemper ikke mot kinesere" og lovet å underkaste seg KMTs lederskap. Straks den anti-japanske krigen (1937 – 1945) var over, vendte KKP hele sin kraft mot KMT og styrtet regjeringen. Tilsvarende utryddet KKP den kapitalistiske klassen kort tid etter at de hadde tatt kontroll over Kina, og til slutt gjorde de bønder og arbeidere om til et i sannhet pengeløst proletariat.

Forestillingen om en samlet front er et typisk eksempel på KKP's løgner. For å vinne borgerkrigen mot KMT gikk KKP bort fra sin vanlige taktikk med å drepe alle familiemedlemmene til landeierne og de rike bøndene, og innførte isteden en "midlertidig sammenslutningspolitikk" med sine klassefiender, slike som landeiere og rike bønder. Den 20. juli 1947 annonserte Mao Zedong at "med unntak av noen få reaksjonære elementer, burde vi ha en mer avslappet holdning til landeierklassen... for å redusere fiendtlige elementer." Etter at KKP kom til makten, ble likevel landeierne og rike bønder ofre for folkemord.

Å si noe, men gjøre noe annet, er helt vanlig for Kommunistpartiet. Da KKP hadde bruk for de demokratiske partiene, oppfordret de alle partier til å "streve etter langsiktig sameksistens, utøve gjensidig kontroll, være oppriktige mot hverandre og dele ære og skam". De som var uenige eller nektet å tilpasse seg partiets konsept, ord, handlinger eller organisasjon ble utryddet. Marx, Lenin og KKP-lederne har alle sagt at Kommunistpartiets politiske makt ikke skulle deles med noen andre, verken individer eller grupper. Kommunismen hadde helt fra begynnelsen genene til diktaturet i seg. KKP er despotisk og ekskluderende. Det har aldri samhandlet med noen andre politiske partier eller grupper på en oppriktig måte, verken da det forsøkte å ta makten eller etter at det vant kontroll. Selv i den såkalte "avspente" perioden var KKP's sameksistens med andre for det meste en koreografert forestilling.

Historien forteller oss at vi aldri må tro på løftene fra KKP, og heller ikke stole på at noen av KKP's løfter vil bli oppfylt. Å tro på noe av det Kommunistpartiet sier i en hvilken som helst sak, kunne koste en livet.

Tredje nedarvede trekk: Oppvigleri – Listig vekke hat og egge til kamp blant massene

Svik tjener til å skape hat. Kamp er avhengig av hat. Der det ikke er noe hat, kan det skapes hat.

Det grunnfestede patriarkalske klansystemet på den kinesiske landsbygda var en fundamental barriere for at Kommunistpartiet kunne etablere politisk makt. Livet på landsbygda var til å begynne med harmonisk, og forholdet mellom landeierne og tjenerne var ikke fullstendig på kollisjonskurs. Landeierne ga bøndene en levevei. Til gjengjeld fikk landeierne støtte av bøndene.

Dette på sett og vis gjensidige avhengighetsforholdet ble forvrengt av KKP til ekstreme klassemotsetninger og klasseutnyttelse. Harmoni ble snudd til fiendskap, hat og kamp. Det fornuftige ble gjort ufornuftig, orden ble gjort til kaos og republikanisme ble gjort til tyranni. Kommunistpartiet oppmuntrerte til ekspropriasjon, mord for penger og drap på landeiere, rike bønder, deres familier og deres klaner. Mange bønder var uvillige til å ta eiendom fra andre. Noen ga om natten tilbake eiendommene de hadde tatt fra land-

ierne om dagen, men de ble kritisert for "lav klassebevissthet" av KKP's arbeidsteam i jordbruksområdene.

For å egge til klassehat reduserte KKP kinesisk teater til et propagandaredskap. En velkjent historie om klasseundertrykkelse, Den hvithårede jenta [3], handlet opprinnelig om en kvinnelig udødelig og hadde ingenting med klassekonflikter å gjøre. Med hjelp av militære forfattere ble dette stykket imidlertid endret til et "moderne" drama, og opera og ballet ble brukt til å egge til klassehat. Da Japan invaderte Kina under andre verdenskrig, slåss ikke KKP mot de japanske troppene. I stedet angrep de KMT-regjeringen med beskyldninger om at KMT forrådte landet uten å slåss mot Japan. Selv på det mest kritiske øyeblikket av nasjonal katastrofe, ble folk oppviglet til å gå mot KMT-regjeringen.

Å egge massene til å slåss mot hverandre er et klassisk triks for KKP. KKP skapte 95:5 skjemaet for klassefordeling. 95 prosent av befolkningen ble ansett å tilhøre forskjellige klasser som kunne overvinnes, mens de resterende 5 prosentene ble utpekt som klassefiender. Folk innenfor de 95 prosentene var sikre, men de siste 5 prosentene ble "bekjempet". Av redsel og for å beskytte seg selv, gjorde folk flest alt for å bli inkludert i de 95 prosentene. Dette resulterte i tilfeller hvor mennesker påførte andre skade, og til og med skadet de som led overlast. KKP har, gjennom bruk av oppvigleri i mange av sine politiske kampanjer, perfektjonert denne teknikken.

Fjerde nedarvede trekk: Frigi samfunnets avskum – KKP består av bøller og sosialt avskum

Frigivelse av samfunnets avskum fører til ondskap, og ondskapen vil utnytte samfunnets avskum. Kommunistiske revolusjoner har ofte benyttet bøller og sosialt avskum som opprørere. "Paris-kommunen" var bygget på drap, brannstifting og voldsbruk og ledet av sosialt avskum. Selv Marx så ned på "bryggesjauerproletariatet". [4] I Det kommunistiske manifestet sa Marx: "Den farlige klassen, det sosiale avskum, den passive forvitrende massen, utløst av de laveste lagene av det gamle samfunnet, kan, her og der, sattes i bevegelse i en proletarisk revolusjon. Klassens livsbetingelser gjør den imidlertid langt mer velegnet for rollen som bestukket redskap i en reaksjonær intrige." Bøndene ble derimot av Marx og Engels ansett å være ukvalifisert til å utgjøre en egen sosial klasse på grunn av deres såkalte splittethet og uvitenhet.

KKP videreutviklet den mørke siden av Marx' teorier. Mao Zedong sa: "Ramp og sosialt avskum er alltid blitt foraktet av samfunnet, men de er faktisk de tapreste, de mest grundige og de mest stabile i revolusjonen i jordbruksområdene." [2] Bryggesjauerproletariatet forsterket den voldelige naturen i KKP og var i starten grunnlaget for Kommunistpartiets politiske makt på landsbygdene. Ordet "revolusjon" betyr i boklig betydning på kinesisk "å ta liv," noe som lyder grusomt og ødeleggende for alle gode

mennesker. Men partiet greide å fylle ”revolusjon” med positivt innhold. Likeledes, i en debatt under kulturrevolusjonen rundt termen ”bryggesjauerproletariat”, følte KKP at ”bryggesjauer” ikke klang så bra. KKP erstattet det derfor ganske enkelt med ”proletariat.”

En annen rolle som samfunnets avskum spiller, er rollen som kjeltringer. Når de blir kritisert for å være diktatorer, viser de offisielle partilederne sine tendenser til å tyrannisere andre. De kan skamløst uttale slikt som: ”Du har rett, det er akkurat det vi gjør.” Erfaringen som kineserne har samlet gjennom de siste tiårene krever at vi utøver makten ved demokratisk diktatur. Vi kaller det ”folkets demokratiske enevælde”.

Femte nedarvede trekk: Spionasje – Infiltrere, så splid, desintegre og bytte ut

I tillegg til å svindle, egge til vold og sysselsette samfunnets avskum, benyttet KKP seg også av spionasje, sådde splid og infiltrerte med stor dyktighet. For flere tiår siden arbeidet faktisk de framstående ”topp tre” hemmelige agenter fra KKP, Qian Zuangfei, Li Kenong og Hu Beifeng for lederen av Det andre kontoret i spionseksjonen under Sentralkomiteen i KKP, Chen Geng. Da Qian Zuangfei arbeidet som hemmelig sekretær og betrodd underordnet hos Xu Enzeng, direktøren for Etterretningssenheten i KMTs sentralkomite, sendte han hemmelig informasjon om KMTs første og andre strategiplaner til Li Kenong. Disse strategiplanene gikk ut på å omringe KKP-tropper i Jiangxi provinsen, og Li Kenong viderefremmet informasjonen til Zhou Enlai (eller Chou En-lai) [5]. Sendingen gikk via internposten i Organisasjonsdepartementet under KMTs sentralkomite. I april 1930 opprettet Den sentrale etterretningssgrenen av KMT i den nordøstlige regionen i Kina en spesiell dobbeltagentorganisasjon. På overflaten tilhørte den KMT og ble ledet av Qian Zhuangfei, men bak scenen var den kontrollert av KKP og ledet av Chen Geng.

Li Kenong kom seg også, som kryptograf, inn i KMTs hovedkvarter for hæren. Li var den som dekodet den presserende meldingen om arrestasjonen og opprøret til Gu Shunzhang [6], en KKP direktør for Sikkerhetskontoret. Qian Zhuangfei sendte straks en dekodet melding til Zhou Enlai og forhindret derved at samtlige spioner ble fanget i nettet.

Yang Dengying var en pro-kommunistisk spesialrepresentant for KMTs Sentrale etterretningskontor, stasjonert i Shanghai. KKP ga ordre om at han skulle arrestere og henrette de partimedlemmene som av KKP ble vurdert som upålitelige. En senioroffiser fra Henan-provinsen fornærmet en gang en av partilederne, og hans betrodde sørget med sine forbindelser for at han ble satt i KMT-fengsel i flere år.

Under frigjøringskrigen [7] greide KKP å plante en hemmelig agent som Chiang Kai-shek (eller Jiang Jieshi) [8] hadde stor tillit til. Liu Pei, general-løytnant og viseminister i Forsvarsministeriet. Det var hans ansvar å dirigere

re og forflytte KMTs hærstyrker. Liu var i virkeligheten hemmelig agent for KKP. Før KMP visste om sitt neste oppdrag, hadde informasjonen om den planlagte oppmarsjeringen allerede nådd Yan'an, hovedkvarteret til KKP, som derved fikk opprettet en forsvarsplan i samsvar med mottatt informasjon. Xiong Xianghui, sekretær og tiltrodd underordnet hos Hu Zongnan [9], avslørte Hus plan om å invadere Yan'an for Zhou Enlai. Så da Hu Zongnan og hans styrker nådde Yan'an, var det allerede tomt. Zhou Enlai sa en gang: "Formann Mao var kjent med Chiang Kai-sheks militære ordrer før de nådde fram til Chiang's egen hærsjef."

Sjette nedarvede trekk: Ran – Plyndring med triks eller vold blir "Den nye orden"

Alt det KKP har, har det oppnådd gjennom ran. Da det satte opp Den røde arme for å regjere med militær makt, trengte det penger til våpen og ammunisjon, mat og klær. KKP skaffet midler ved å undertrykke lokale tyranner og rane banker. De tedde seg helt som banditter. I et oppdrag ledet av Li Xiannian [10], en av KKP's seniorledere, kidnappet Den røde arme de rikeste familiene i det lokale styret i et område i vestre Hubei provinsen. De kidnappet ikke bare en enkelt person, men en fra hver av de rike familiene i klanen. De kidnappede ble holdt i live, og kidnapperne krevde løsepenger fra familiene deres for løpende å skaffe midler til hæren. Først da Den Røde arme var tilfreds eller de kidnappedes familier var fullstendig tappet for ressurser, ble fangene sendt hjem, mange mens de dro sitt siste åndedrag. Noen var blitt terrorisert eller torturert så ille at de døde før de kom hjem.

Gjennom å "slå ned på de lokale tyrannene og konfiskere deres eiendommer" ble KKP's triks og voldelige plyndringer utvidet til hele samfunnet og erstattet tradisjonene med "den nye orden." Kommunistpartiet har begått alle slags dårlige gjerninger, store som små, og har i det hele tatt ikke gjort noe godt. Det tilbyr mindre tjenester i bytte til de som egger og fordømmer andre. Resultatet er at medfølelse og gode dyder er fullstendig forsvunnet og erstattet med strid og drap. Den "kommunistiske Utopia" er faktisk en eufemisme for voldelig plyndring.

Syvende nedarvede trekk: Strid – Ødelegger det nasjonale systemet, tradisjonell rang og kommando

Svik, tilskyndelse, sosialt avskum og spionasje er alt for å rane og bekjempe andre. Kommunistisk filosofi fremmer strid. Den kommunistiske revolusjonen var absolutt ikke bare uorganisert mishandling, slag og ran. Mao sa: "Hovedmålet for de lokale bøndernes angrep er de lokale tyrannene, den onde lavadelen og de lovløse landeierne, men i forbifarten slo de også til mot alle slags patriarkalske ideer og institusjoner, mot korrupte tjenestemenn i byene og mot dårlig styresett og vaner på landsbygdene." [2] Mao

ga klare ordrer om å ødelegge hele det tradisjonelle systemet og styresettet på landsbygda.

Kommunistisk strid inkluderer også de væpnede styrker og væpnet kamp. "En revolusjon er ikke et middagsselskap, å skrive et essay, å male et bilde eller å brodere. Den kan ikke være så forfinet, så makelig og mild, så temperert, vennlig, høflig, behersket og høymodig. En revolusjon er et opprør, en voldelig handling hvorved en klasse undertrykker en annen" [2]. KKP benyttet makt og strid da det med vold ville gripe statsmakten. Noen få tiår senere brukte KKP den samme kampstrategien for å "undervise" den neste generasjonen under Den store kulturrevolusjonen.

Åttende nedarvede trekk: Utryddelse – Etablerer en fullstendig ideologi med folkemord

Kommunismen har gjort mye absolutt grusomt. KKP lovet de intellektuelle "en himmel på jorden". Senere ble de merket som "høyrefolk" og plassert i den infame niende kategorien [11] av forfulgte mennesker sammen med landeiere og spioner. Etter at det kom til makten i 1949, tok det eiendommene fra landeiere og kapitalister, utryddet klassene som eide land og rike bønder, brøt ned rang og orden på landsbygda, tok autoriteten fra lokale ledere, kidnappet og presset penger fra de rikere, hjernevasket krigsfanger, "reformerte" industrieiere og kapitalister, infiltrerte KMT og oppløste det, brøt med Den kommunistiske internasjonale og forrådte den, rensket ut alle med avvikende meninger gjennom suksessive politiske kampanjer og truet sine egne medlemmer med tvang. Det var overhodet intet spillerom i partiet.

Alt det ovenfor nevnte sprang ut fra KKP's teori om folkemord. Alle dets politiske retninger i fortiden var terrorkampanjer med intensjoner om folkemord. KKP etablerte på et tidlig stadium sitt teoretiske fundament med folkemord satt i system i en sammensetning av dets teorier om klasse, revolusjon, kamp, vold, diktatur, kampanjer og politiske partier. Dette fundamentet omfatter alle de erfaringene partiet har tatt opp i seg og akkumulert gjennom de ulike tiltakene med folkemord.

Det essensielle med KKP's folkemord er å utrydde samvittighet og uavhengig tanke. På denne måten blir KKP's mest fundamentale interesser ivarett av "et terrorvelde". KKP vil ikke bare utrydde deg hvis du er mot partiet, men det kan også ødelegge deg om du er for det. Det vil utrydde enhver som det mener skal utryddes. Konsekvensen er at alle lever i skyggen av terror og frykter KKP.

Niende nedarvede trekk: Kontroll – Bruker partinaturen til å kontrollere hele partiet og dermed resten av samfunnet.

Alle de nedarvede karakteristiske trekkene tjener et eneste mål: Å kontrollere befolkningen med terror. Med sine onde handlinger har KKP bevist at

det er en naturlig fiende av alle eksisterende sosiale krefter. Fra starten av har KKP kjempet seg gjennom den ene krisen etter den andre. Blant disse har kampen for å overleve vært den mest kritiske. KKP lever med en vedvarende frykt for ikke å overleve. Dets eneste hensikt har vært å opprettholde sin egen eksistens og makt – til gagn for seg selv og egne mål. For å forsterke sin avtakende makt har KKP hele tiden måttet ty til stadig mer onde metoder. Partiets interesse er ikke noe enkelt medlems interesse, heller ikke er det summen av individuelle interesser. Snarere er partiets interesse som kollektiv enhet fullstendig overordnet individets betydning.

”Partinaturen” har vært det mest ondsinnede trekk for dette onde spøkelset. Partinaturen overvelder menneskenaturen så totalt at det kinesiske folket har mistet sin menneskelighet. For eksempel var Zhou Enlai og Sun Bingwen en gang kamerater. Etter at Sun Bingwen døde adopterte Zhou Enlai hans datter, Sun Weishi. Under kulturrevolusjonen fikk Sun Weishi en reprimande. Hun døde senere i varetekt av at en lang spiker var slått inn i hodet hennes. Arrestordren var underskrevet av hennes stefar, Zhou Enlai.

Ren Bishi var en av de tidlige lederne i KKP. Han hadde ansvaret for opiumsallet under den anti-japanske krigen. Opium var et symbol på utenlandsk invasjon på den tiden fordi britene hadde importert opium til Kina for å utarme den kinesiske økonomien og gjøre det kinesiske folket avhengige av denne giften. På tross av den sterke nasjonale stemningen mot opium, våget Ren, ut fra sin ”følelse for partinaturen” og med risiko for universell fordømmelse, likevel å plante opium over et stort område. På grunn av det sensitive og illegale i opiumshandelen, brukte KKP ordet ”såpe” som kodeord for opium. Utbyttet fra den ulovlige narkotikahandelen med nabolandene benyttet KKP til å sikre midler for sin videre eksistens. På hundreårsjubileet for Rens fødsel lovpriste en av den nye generasjonen av kinesiske ledere Rens holdninger overfor partiet eller hans sans for partinaturen. Han hevdet at ”Ren hadde en overordnet personlighet og at han som partimedlem var et eksempel til etterfølgelse, og sa også at Ren hadde en fast tro på kommunismen og en ubegrenset lojalitet til partiets sak.”

Et annet eksempel på gode holdninger for partiet var Zhang Side. partiet sa at han ble drept da en teglovn plutselig kollapset, men andre mente at han døde mens han ristet opium. Siden han var en stille person som hadde tjenestegjort i Den sentrale vaktdivisjonen og aldri bedt om forfremmelse, ble det sagt at ”hans død er tyngre enn fjellet Taishan” [12]. Dette betydde at hans liv var av den aller største viktighet.

Lei Feng, en annen rollemodell med ”partinatur”, var velkjent som ”skruen som aldri rustet, og som har en funksjon i det revolusjonære maskineriet”. Både Lei og Zhang ble gjennom en lang periode brukt til å lære det kinesiske folket lojalitet mot partiet. Mao Zedong har sagt: ”Eksempelets makt er grenseløs.” Mange partihelter ble brukt som modeller for ”jernviljen og prinsippet i partiånden”.

Da KKP hadde tatt makten, lanserte det en aggressiv kampanje for å kontrollere folkets tanker og forme nye ”verktøy” og ”skruer” for kommende generasjoner. Partiet formulerte et sett med ”rette tanker” og en rekke stereotipe atferdsmønstre i protokoller som i utgangspunktet ble brukt innen partiet, men som raskt ble spredt til hele befolkningen. Tankene og atferden ble såkalt i nasjonens interesse benyttet til å hjernevaske mennesker så de skulle føye seg etter de onde mekanismene i KKP.

II. KKP – grunnlagt uten ære

KKP hevder at det har en lysende historie og at det har gått fra seier til seier. Dette er bare et forsøk på å forskjønne og glorifisere KKP's rykte i publikums øyne. Faktisk har KKP ingen glorie å snakke om i det hele tatt. Bare ved å bruke de ni nedarvede onde trekkene kunne det overta og opprettholde makten.

Oppbyggingen av KKP – Oppdradd ved Sovjet-Unionens bryst

”Rapporten om den første kanonen under Oktoberrevolusjonen brakte oss marxismen og leninismen.” Det var slik partiet skildret seg selv for folket. Da partiet først ble grunnlagt, var det imidlertid bare som den asiatiske grenen av Sovjet-unionen. Helt fra opprinnelsen var det et forrederisk parti.

I stiftelsesfasen hadde partiet ingen penger, ingen ideologi og heller ingen erfaring. Det hadde intet grunnlag som det kunne støtte seg til. KKP sluttet seg til Komintern for å koble sin skjebne sammen med den pågående voldelige revolusjonen. KKP's voldelige revolusjon var bare en etterfølger av Marx' og Lenin's revolusjon. Komintern var det globale hovedkvarteret som skulle velte all politisk makt verden over, og KKP var ganske enkelt den østlige grenen av sovjetkommunismen som satte den russiske Røde armeens imperialismen ut i livet. KKP fulgte Sovjet-unionens kommunistparti med voldelig overtakelse av politisk makt og proletariatets diktatur. Likeledes ble Sovjetpartiets instruksjoner og politiske retningslinjer samt dets retningslinjer overfor intellektuelle og for organisering, fulgt opp. KKP kopierte de hemmelige undergrunnsmetodene som kunne sikre at en ekstern, illegal organisasjon kunne overleve, og innførte ekstreme tiltak for overvåkning og kontroll. Sovjet-unionen var ryggraden i og beskytter av KKP.

KKP's vedtekter eller ”grunnlov”, godkjent av den første kongressen i KKP, ble formulert av Komintern og var basert på marxist-leninismen og teoriene om klassekamp, proletariatets diktatur og opprettelsen av partiet. Sovjetpartiets grunnlov tjente som grunnlag også for KKP. Sjelen til KKP består av en ideologi som er importert fra Sovjet-unionen. Chen Duxiu, en av de fremste representantene for KKP, hadde andre oppfatninger enn Maring, som representerte Komintern. Maring skrev et memorandum til Chen der han slo fast at dersom Chen virkelig var medlem av Kommunistpartiet,

måtte han følge ordrene fra Komintern. Selv om Chen Dixiu var en av KKP's grunnleggere, kunne han bare være lydhør og følge ordre. Han og partiet var i virkeligheten helt enkelt underordnet Sovjet-unionen.

På den tredje KKP-kongressen i 1923 erkjente Chen Duxiu offentlig at partiet nesten utelukkende var basert på bidrag fra det sovjetiske Komintern. På et år bidro Komintern med over 200.000 yuan til KKP. Likevel var resultatene lite tilfredsstillende. Komintern beskyldte KKP for ikke å være flittige og grundige nok i sine bestrebelser.

Ifølge ufullstendige statistikker fra deklassifiserte partidokumenter mottok KKP 16.655 yuan fra oktober 1921 til juni 1922. I 1924 mottok de US \$1.500 og 31.927,17 yuan, og i 1927 ble det overført 187.674 yuan. Det månedlige bidraget fra Komintern var gjennomsnittlig rundt 20.000 yuan. Vanlig taktikk, som KKP også benytter i dag, f eks lobbyvirksomhet, gå bakveien, tilby bestikkelser og bruke trusler, var allerede i bruk på den tiden. Komintern beskyldte KKP for vedvarende lobby for økte midler.

”De utnytter situasjonen med forskjellige kilder for fond (Det internasjonale kommunikasjonskontor, representanter for Komintern, militære organisasjoner etc.) for å få økte midler, ettersom den ene organisasjonen ikke vet at støtten allerede er gitt av en annen organisasjonen... det morsomme er at de ikke bare forsto psykologien til sovjetkameratene, men det viktigste, de forsto hvordan de skulle behandle de forskjellige kameratene med ansvar for bevilgningene. Straks de forsto at de ikke var i stand til å få det på normal måte, utsatte de møtene. Til slutt tok de i bruk de mest brutale metoder som utpressing og ryktespredning om at en representant på grunnplanet hadde konflikter med sovjetene, og at krigsherrer fikk midler i stedet for KKP.” [13]

Den første alliansen mellom KMT og KKP – En parasitt infiltrerer fullstendig og saboterer Den nordre ekspedisjonen [14]

KKP har alltid forklart at Chiang Kai-shek svek Den nasjonale revolusjonsbevegelsen [15] og derved tvang KKP til å starte et væpnet opprør.

I realiteten er KKP en parasitt eller et besettende spøkelse. Partiet samarbeidet med KMT i den første KMT-KKP alliansen. Motivet var å øke sin innflytelse og dra fordel av den nasjonale revolusjonen. KKP var dessuten ivrig etter å innlede en Sovjetstøttet revolusjon og gripe makten. Dets maktbegjær ødela og bedro Den nasjonale revolusjonsbevegelsen.

På den andre nasjonale kongressen i KKP i juli 1922 dominerte de som var imot alliansen med KMT ettersom partimedlemmene var utålmodige etter å gripe makten. Komintern la imidlertid ned veto mot resolusjonen som ble vedtatt på kongressen og beordret KKP til å slutte seg til KMT.

Under den første KMT-KKP alliansen holdt KKP sin fjerde nasjonale kongress i Shanghai i januar 1925. Her ble spørsmålet om lederskapet i

Kina tatt opp, rett før Sun Yat-sen [16] døde den 12. mars 1925. Hvis han ikke hadde dødd, ville han, i stedet for Chiang Kai-shek, ha blitt det målet som KKP siktet mot for å tiltvinge seg makten.

Med støtte fra Sovjetunionen var det lett for KKP, gjennom sin allianse med KMT, å få politisk makt innen KMT. Tan Pingshan (1886 -1956, en av de tidlige lederne i KKP i Guangdong provinsen) ble minister i Departementet for personell innen KMT. Feng Jupao (1899 – 1954, en av de tidlige lederne i KKP i Guangdong provinsen) ble sekretær i Arbeidsdepartementet og fikk da fullmakt til å behandle alle arbeidsrelaterte saker. Lin Zuhuan (eller Lin Boqu, 1886 – 1960, et av de tidligste KKP medlemmene) var landbruksminister, mens Peng Pai (1896 – 1929, en annen av KKP lederne) var sekretær i dette departementet. Mao Zedong overtok posisjonen som fungerende propagandaminister i Propagandaministeriet under KMT. De militære skolene og lederskapet i det militære var alltid i fokus for KKP. Zhou Enlai fikk posisjonen som direktør for Politisk avdeling i militærakademiet Huangpu (Whampoa) og Zhang Shenfu (eller Zhang Songnian, 1893 – 1986, en av grunnleggerne av KKP som introduserte Zhou Enlai og fikk ham til å slutte seg til KKP) var assisterende direktør. Zhou Enlai var også leder for Seksjon for dommere og advokater, og han plantet russiske militærrådgivere her og der. Mange kommunister hadde posisjoner som politiske instruktører og lærere i militærskolene i KMT. KKP medlemmer fungerte også som partirepresentanter for KMT på forskjellige nivåer i Den nasjonale revolusjonære hæren. [17] Det var også garantert slik at uten signatur fra en representant fra partiet, ville ingen ordre bli gjennomført i praksis. Resultatet av denne bindingen til Den nasjonale revolusjonsbevegelsen, som parasitter, økte antallet KKP medlemmer dramatisk fra under 1.000 i 1925 til over 30.000 i 1928.

Nord-ekspedisjonen startet i februar 1926. Fra oktober 1926 til mars 1927 innledet KKP tre væpnede opprør i Shanghai. Senere angrep Nord-ekspedisjonens militære hovedkvarter, men mislyktes. Streikevaktene under generalstreiken i Guangdong provinsen var involvert i voldelige konflikter med politiet hver dag. Slike oppstander forårsaket at KMT i 1927 gjennomførte den såkalte 12. april utrenskningen i KKP. [18]

I august 1927 initierte KKP medlemmene innen KMTs revolusjonære hær opprøret i Nanchang. Dette ble raskt slått ned. I september innledet KKP Høstgrødeoppstanden for å angripe Changsha, men dette angrepet ble også knust. KKP begynte å skape et kontrollnettverk i hæren hvorved ”grener av partiet ble etablert på kompaninivå i hæren”, flyktet til fjellområdet Jinggangshan i Jiangxi provinsen, [19] og tok over styret på landsbygda der.

Bondeopprøret i Hunan – Egger samfunnets avskum til opprør

Under Nord-ekspedisjonen, da Den nasjonale revolusjonære armé var i krig med krigsherrene, egget KKP til opprør i jordbruksområdene i et forsøk på å skaffe seg makt.

Bondeopprøret i Hunan i 1927 var et opprør av bermen, av samfunnets avskum, slik Paris-kommunen i 1871, den første kommunistiske revolten, var. Franske nasjonalister og utlendinger i Paris på den tiden var vitne til at Paris-kommunen var en gruppe destruktive, omstreifende banditter uten noen visjon. De levde i utsøkte hus og store bygninger og spiste ekstravagant og luksuriøs mat. De brydde seg bare om å nyte øyeblikkets lykke og bekymret seg ikke om fremtiden. Under opprøret i Paris-kommunen ble pressen sensurert. Erkebiskopen av Paris, Georges Darboy, som holdt gudstjenester for kongen, ble tatt som gissel. For å more seg drepte bandittene på grusomt vis 64 prester, satte fyr på palasser og ødela regjeringskontorer, private residenser, monumenter og inskripsjonssøyler. Velstanden og skjønnheten i den franske hovedstaden hadde vært den fremste i Europa. Men under Paris-kommunens fremvekst ble bygninger redusert til aske og mennesker til skjelett. Slike grusomheter og slik ubarmhjertighet har man knapt vært vitne til i historien.

Som Mao Zedong vedgikk:

"Det er sant at bønder på en måte er ustyrlige på landsbygda. Bondeorganisasjonen hadde en overlegen autoritet og nektet landeierne å utale seg og feide bort prestisjen deres. Dette var ensbetydende med å slå landeieren ned i støvet og holde ham der. Bøndene truet: "Vi vil sette deg i det andre registeret [registeret over de reaksjonære]!" De bøtela de lokale tyrannene og den onde lavadelen. De krevde bidrag fra dem, og de knuste deres bærestoler. Folk svermet inn i husene til de lokale tyrannene og den onde lavadelen som var imot bondeorganisasjonen, slaktet grisene og konsumerte kornet deres. De dovnnet seg også en stund i sengene, pyntet med elfenben, som tilhørte de unge damene i husene til tyrannene og lavadelen. Ved den minste provokasjon gikk de til arrestasjon, kronet den arresterte med store papirhatter og paraderte gjennom landsbyen med dem og sa: "Dere skitne landeiere, nå vet dere hvem vi er!" De gjorde som de ville, snudde alt på hodet og skapte en slags terror på landsbygda. [2]"

Mao ga slike "ustyrlige" handlinger full tilslutning og sa likefrem:

"Det er i en periode nødvendig å skape terror i alle jordbruksområdene, ellers vil det være umulig å undertrykke aktivitetene til de kontrarevolusjonære på landsbygda eller bryte ned adelens autoritet. Grensene må overskrides for å rette det gale, ellers kan det gale ikke bli rettet... Mange av de revolusjonære handlingene i denne perioden, som ble vurdert til å gå for langt, var faktisk nettopp det revolusjonen krevde[2]".

Kommunistisk revolusjon skaper et terrorsystem.

Den "anti-japanske" operasjonen mot nord – De beseirede på flukt

KKP stemplet "Den lange marsjen" som en anti-japansk operasjon ved nordgrensen. De lanserte "Den lange marsjen" som et kinesisk revolusjonært eventyr. De påsto at "Den lange marsjen" var et "manifest," et "propagandateam" og en "såmaskin" som endte med at KKP seiret og deres fiender led nederlag.

For å dekke over sine feilgrep fabrikerte KKP åpenbare løgner om marsjen nordover og at den var for å bekjempe japanerne. Fra oktober 1933 til januar 1934 led Kommunistpartiet totalt nederlag. Under KMTs femte operasjon, som hadde til formål å sirkle inn og utslette KKP, mistet KKP sine skanser på landsbygda, den ene etter den andre. Med baseområder som stadig ble mindre, måtte Den røde arme flykte. Dette er den sanne opprinnelsen til "Den lange marsjen."

Armeen var omringet, og målet med "Den lange marsjen" var faktisk å bryte ut og flykte til Ytre Mongolia og Sovjet Russland langs en rute som først gikk vestover og deretter nordover. Straks de var ved bestemmelsesstedet kunne KKP, i tilfelle nederlag, unnslippe inn i Sovjetunionen. KKP måtte gjennom store vanskeligheter på veien til Ytre Mongolia. De valgte å gå gjennom Shanxi og Saiyuan. På den ene siden kunne de hevde at de var anti-japanske og vinne folks hjerter. På den andre siden var disse områdene sikre da det ikke var stasjonert noen japanske tropper der. Området som den japanske hæren okkuperte, lå langs Den store muren. Da KKP endelig nådde Shanbei (nordre Shaanxi provinsen) et år senere, hadde hovedstyrkene i Den sentrale røde armeen minnet fra 80.000 til 6.000 mann.

Xi'an-hendelsen – KKP lykkes med å så splid og for andre gang henge seg på KMT

I desember 1936 ble Chiang Kai-shek kidnappet av de to KMT generalene Zhang Xueliang og Yang Hucheng i Xi'an. Dette er i ettertid blitt kalt Xi'an-hendelsen.

Ifølge lærebøkene til KKP var Xi'an-hendelsen et "militærkupp" initiert av Zhang og Yang. De overleverte et leve eller dø ultimatum til Chiang Kai-shek. Han ble tvunget til å stå opp mot de japanske okkupantene. Zhou

Enlai ble ifølge rapportene invitert til Xi'an som KKP representant for å hjelpe til med en fredelig løsning. Med forskjellige grupper i Kina som mellommenn ble hendelsen løst på fredelig vis. Dette var slutten på en borgerkrig som hadde vart i ti år, og det var starten på en samlet allianse mot japanerne. I KKP's historiebøker hevdes det at denne hendelsen var det avgjørende vendepunktet for den kinesiske krisen, og KKP beskriver seg selv som et patriotisk parti som ivaretar hele nasjonens interesser.

Stadig flere dokumenter har avslørt at det allerede var mange KKP spioner rundt Yang Hucheng og Zhang Xueliang før Xi'an-hendelsen. Liu Ding, undergrunnsmedlem i KKP, ble introdusert for Zhang Xueliang av Song Qinling, kona til Sun Yat-sen, søster av fru Chiang og medlem av KKP. Etter Xi'an-hendelsen ble Liu Ding lovprist av Mao for fortjenestefull innsats ved Xi'an-hendelsen. Blant dem som arbeidet omkring Yang Hucheng, var hans egen kone, Xie Baozhen, medlem av KKP. Hun arbeidet i Yangs Politiske avdeling i hæren. Xie giftet seg med Yang Hucheng i januar 1928 med samtykke fra KKP. I tillegg var KKP medlemmet Wang Bingnan æresgjest i Yangs hjem på den tiden. Wang ble senere viseminister for KKP's ministeriet for utenlandssaker. Det var disse KKP medlemmene rundt Yang og Zhang som direkte fremkalte kuppet.

Ved starten av kuppet ville lederne i KKP drepe Chiang Kai-shek som hevn for at han tidligere hadde undertrykket KKP. I den perioden hadde KKP en svært svak base i nordre Shanxi provinsen og hadde stått i fare for å bli fullstendig utradert i ett eneste slag. KKP brukte all sin samlede kunnskap om svik og bedrageri og egget Zhang og Yang til opprør. For å binde japanerne og hindre dem fra å angripe Sovjetunionen, skrev Stalin personlig til sentralkomiteen i KKP og ba dem om ikke å drepe Chiang Kai-shek, men isteden samarbeide med ham for andre gang. Mao Zedong og Zhou Enlai forsto at de ikke kunne ødelegge KMT med KKP's begrensede styrker. Hvis de drepte Chiang Kai-shek, ville de bli beseiret og til og med eliminert av en hevngjerrig KMT-arme. Under disse omstendighetene endret KKP tonen. KKP tvang Chiang Kai-shek til å akseptere samarbeid for andre gang for en såkalt samlet motstand mot japanerne.

KKP egget til revolt og rettet geværet mot Chiang Kai-shek, men snudde så rundt, som på en teaterscene og tvang ham til å akseptere KKP igjen. KKP slapp ikke bare unna en desintegreringskrise, men benyttet også anledningen til å komme seg inn i KMT's regjering for andre gang. Den røde arme ble raskt snudd om til Den åttende rute armeen og vokste seg større og mektigere enn tidligere. Man må beundre KKP's dyktighet i svik og bedrageri; den er uten sammenlikning.

Den anti-japanske krigen – KKP vokste ved å drepe med lånte våpen

Da den anti-japanske krigen brøt ut i 1937, hadde KMT mer enn 1,7 millioner væpnede soldater, skip med 110.000 tonn til forflytning og omkring

600 kampfly av forskjellig slag. Den totale størrelsen på KKP's hær, inkludert Den nye fjerde arme, nylig gruppert i november 1937, overskred ikke 70.000 soldater. Dets styrke var svekket ytterligere av strid mellom interne fraksjoner, og kunne utryddes i ett eneste slag. KKP innså at dersom de skulle møte japanerne i et slag, ville de ikke være i stand til å slå selv en eneste japansk divisjon. Også i forholdet til "nasjonal samling" var det å opprettholde egen makt det mest sentrale for KKP, og overordnet det å sikre nasjonen og dens overlevelse. I samarbeidet med KMT var det viktigere for KKP å utøve en intern politikk som gikk ut på å "prioritere kampen om politisk makt, som må vises internt og gjennomføres i praktisk handling."

Etter at japanerne okkuperte byen Shenyang den 18. september 1931 og derved betydelig utvidet sitt kontrollområde i det nordøstre Kina, kjempet KKP side om side med de japanske inntrengerne for å nedkjempe KMT. I en deklarasjon etter den japanske okkupasjonen, formante KKP folk i de KMT-kontrollerte områdene til å gjøre opprør og oppfordret "arbeidere til å streike, bønder til å skape vanskeligheter, studenter til å boikotte undervisningen, fattigfolk til å legge ned arbeidet og soldater til å revoltere", alt for å velte nasjonalistregjeringen.

KKP oppfordret til motstand mot japanerne, men hadde selv bare lokale hærer og geriljatropper i leire langt fra frontlinjene. Bortsett fra noen få slag, bl a det som ble utkjempet ved Pingxing Passet, bidro KKP svært lite i krigen mot japanerne. I stedet ble energien brukt til å utvide egen base. Da japanerne overga seg, inkorporerte KKP soldatene som overga seg, i sin egen hær og påsto at den hadde økt til mer enn 900.000 vanlige soldater i tillegg til to millioner militskjempere. KMT-armeen var stort sett alene i frontlinjen mot japanerne og mistet over 200 ledende offiserer i krigen. Blant de ledende offiserene på KKP's side var det så godt som ingen tap. Men KKP's lærebøker har hele tiden påstått at KMT ikke gjorde motstand mot japanerne og at det var KKP som ledet den store seieren i den anti-japanske krigen.

Oppretting i Yan'an – De mest redselsfulle forfølgelsesmetoder

Med oppfordringer om å kjempe mot japanerne tiltrakk KKP seg uttallige patriotiske ungdommer til Yan'an, men forfulgte titusener av dem under den såkalte kampanjen for korreksjon og oppretting der. Etter at KKP hadde vunnet kontroll over Kina, utpekte KKP Yan'an som revolusjonært "hellige land", men det har aldri omtalt de kriminelle handlingene under opprettingen.

Opprettingen i Yan'an var det største, mørkeste og grusomste maktspeilet som noen gang har utspilt seg i den menneskelige verden. I navnet av å rense ut smålig borgerlig gift, vasket partiet bort moral, tankefrihet, handlefrihet, toleranse og verdighet. Det første skrittet i korrigeringen var, for

hver enkelt person, å opprette et personalarkiv som inkluderte: 1) personlig erklæring, 2) oversikt over ens politiske liv, 3) familiebakgrunn og sosiale relasjoner, 4) selvbiografi og ideologisk transformasjon, 5) evaluering i forhold til partinaturen.

I personalarkivet måtte man liste opp alle bekjente siden fødselen og alle viktige hendelser med tid og sted. Folk ble bedt om å skrive gjentatte ganger for arkivet, og utelatelser ble sett på som urenheter. Alle måtte beskrive alle sosiale aktiviteter de noensinne hadde deltatt i, spesielt de som hadde sammenheng med å bli med i partiet. Evaluering basert på partinaturen var enda viktigere, og man måtte tilstå anti-parti-tanker og handlinger i bevissthet, tale, arbeidsholdninger, hverdagsliv og sosiale aktiviteter. Ved evaluering av ens bevissthet ble det for eksempel krevd at man skulle granske om man hadde vært opptatt av personlige interesser eller om man hadde brukt arbeid for partiet til å nå egne mål, om man vaklet i troen på den revolusjonære framtiden, fryktet død gjennom krig eller savnet familiemedlemmer og ektefeller etter at man hadde sluttet seg til partiet eller hæren. Det var ingen objektive standarder. Nesten alle ble derfor vurdert til å ha problemer.

Tvang ble brukt for å fremtvinge "tilståelser" fra de som ble etterforsket. Hensikten var å eliminere "skjulte forrædere." Resultatet var utallige anklager med falske og feilaktige beskyldninger og et stort antall forfulgte. Under kampanjen ble Yan'an kalt "et sted for rensing den menneskelige naturen". Et arbeidsteam dro til Universitetet for militære saker og politikk for å undersøke kadrenes personlige historier. Dette førte til to måneder med "Den røde terroren". Det ble brukt forskjellige metoder for å framtvinge tilståelser, bl a improviserte tilståelser, klargjørende tilståelser, "gruppeoverbevisning," "fem-minutters-overbevisning," private råd, konferanserapporter og identifisering av "reddiker" (dvs. røde på utsiden og hvite inni). Det var også "billedgalleri" der alle ble stilt på linje på en scene for eksaminasjon. De som virket nervøse, ble ansett som suspekte og plukket ut for å bli etterforsket.

Selv representanter fra Komintern vek tilbake for de metodene som ble brukt under kampanjen, og sa at Yan'an situasjonen var deprimerende. Folk våget ikke å ha samkvem med hverandre. Alle slapte sin egen øks, og alle var nervøse og redde. Ingen våget å si sannheten eller beskytte venner som ble dårlig behandlet fordi alle hadde nok med å redde sitt eget liv. De onde – de som smisket, løy og fornærmet andre – ble forfremmet. Ydmykelse ble en del av livet i Yan'an – enten ydmyke andre kamerater eller ydmyke seg selv. Folk ble presset nesten til galskap; presset til å gi opp verdighet, æresfølelse og kjærlighet til hverandre for å redde egne liv og egne jobber. De sluttet å uttrykke egne meninger, men siterte partiledernes artikler i stedet.

De samme metodene for undertrykking er blitt benyttet i alle KKP politiske kampanjer etter at det kom til makten i Kina.

Tre år med borgerkrig – Forrådte landet for å vinne makten

Den russiske borgerlige revolusjonen i februar 1917 var en relativt mild oppstand. Tsaren satte landets interesser først og ga opp tronen i stedet for å yte motstand. Lenin kom raskt tilbake til Russland fra Tyskland, iscenesatte et nytt kupp, og i den kommunistiske revolusjonens navn ble de revolusjonære fra kapitalistklassen som hadde kastet tsaren, myrdet. Slik ble Russlands borgerlige revolusjon kvalt. KKP, som Lenin, plukket fruktene etter en nasjonalistisk revolusjon. Etter at den anti-japanske krigen var over, lanserte KKP en såkalt "Frigjøringskamp" (1946 – 1949) for å kaste KMT-regjeringen og brakte dermed nok en gang krigens ulykker over Kina.

KKP er vel kjent for sin "store-masser strategi" der mange tilfeldige blir ofret og drept for å vinne et slag. I mange slag mot KMT, inkludert de som ble utkjempet i Liaoxi-Shenyang, Beijing-Tianjin og Huai Hai [20], brukte KKP denne mest primitive, barbariske og inhumane taktikken med å ofre et stort antall av sine egne. Da byen Changchun i Jilin provinsen i nordøstre Kina ble beleiret, fikk Folkets frigjøringshær (PLA) ordre om å forby vanlige folk å forlate byen. Hensikten var at matforsyningen skulle ta slutt. Under den to måneder lange beleiringen av Changchun døde nesten 20.000 mennesker av sult og frost. Men PLA tillot ikke folk å forlate byen. Etter at slaget var over, påsto KKP skamløst at de hadde "frigjort Changchun uten å avfyre et eneste skudd."

Fra 1947 – 1948 signerte KKP "Harbin overenskomsten" og "Moskva overenskomsten" med Sovjet-unionen, og overga derved nasjonal formue og ressurser fra nordøst i bytte for Sovjet-unionens fulle støtte i internasjonale og militære saker. Ifølge avtalene skulle Sovjet-unionen supplere KKP med 50 fly og, i to omganger, gi KKP de våpen som de beseirede japanerne hadde etterlatt seg, samt selge den Sovjet-kontrollerte ammunisjonen og militærutstyret i Kinas nordøstre del til KKP til lave priser. Hvis KMT invaderte fra sjøen i nordøst, skulle Sovjet-unionen i hemmelighet støtte KKP's arme. I tillegg skulle Sovjet-unionen hjelpe KKP til å få kontroll over Xinjiang i nordvestre Kina. Sovjet-unionen og KKP skulle bygge en felles luftstyrke. Sovjet skulle hjelpe til med å utstyre 11 divisjoner i KKP's arme og transportere inn i nordøstre Kina en tredjedel av de våpnene som Sovjet-unionen hadde fått fra USA (verdt \$13 millioner).

For å vinne Sovjetisk støtte lovet KKP Sovjet-unionen spesielle transportprivilegier i nordøst både på land og i luften. Sovjet-unionen fikk også tilbud om informasjon både om KMT's regjering og det amerikanske militæret. Mens KKP skaffet Sovjet-unionen varer fra nordøst (bomull og soyabønner) og militære forsyninger i bytte for avanserte våpen, ga Sovjet-

unionen fortrinn til gruverettigheter i Kina, tillot Sovjet-unionen å stasjonere armeer i nordøst og i Xinjiang og ga Sovjet tillatelse til i Kina å starte et etterretningskontor for det fjerne Østen. Hvis det ble krig i Europa, skulle KKP sende en ekspedisjonshær på 100.000 pluss to millioner arbeidere som støtte til Sovjet-unionen. I tillegg lovet KKP å overgi noen spesialregioner i Liaoning provinsen til Nord Korea hvis nødvendig.

III. Oppviser onde trekk

Evig frykt – kjennetegn på partiets historie

Det mest framtrædende trekket ved KKP er evig frykt og redsel. Egen overlevelse har vært KKP's fremste mål helt siden begynnelsen. Med dette målet har partiet klart å overvinne frykten som er skjult under dets alltid foranderlige framtoning. KKP er som en kreftcelle som gjennomtrenger og infiltrerer alle deler av kroppen, dreper de omliggende normale cellene og vokser ondartet uten kontroll. I vår historiesyklus har samfunnet vært ute av stand til å oppløse en slik mutert faktor som KKP og har ikke hatt noe annet alternativ enn å la det spre seg som det ville. Denne muterte faktoren er så mektig at ingenting innen nivået og området for dets utbredelse kan stoppe det. Mye av samfunnet er blitt forurenset, og større og større områder har blitt oversvømt med kommunisme eller kommunistiske elementer. Disse elementene er ytterligere styrket, noe KKP har dratt fordel av, og dette har fundamentalt degenerert moralen og det menneskelige samfunnet.

KKP tror ikke på noe generelt anerkjent moralprinsipp og rettferdighet. Alle dets prinsipper blir helt og fullt brukt i egen interesse. Partiet er fundamentalt egoistisk, og det finnes ingen prinsipper som kunne stanse og kontrollere dets begjær. Basert på sine egne prinsipper må partiet forandre seg i forhold til hvordan det framtrer på overflaten. Det tar stadig på seg et nytt ytre. I den første tiden da overlevelsen sto på spill, bandt KKP seg til Kommunistpartiet i Sovjet-unionen, til KMT's regjeringsgruppe og til den nasjonale revolusjonen. Etter å ha vunnet makten, knyttet KKP seg til forskjellige former for opportuniste, innbyggernes tanker og følelser, sosiale strukturer og forhold – alt det kunne få fingrene i. Det har brukt alle kriser som en mulighet til å vinne mer makt og styrke sine egne kontrollmekanismer.

Målbevisst å søke det onde er KKP's ”magiske våpen”

KKP hevder at revolusjonær seier avhenger av tre ”magiske våpen”: partiets oppbygning, væpnet kamp og samlede fronter. Erfaringen med KMT ga KKP enda to slike ”våpen”: propaganda og spionasje. Partiets forskjellige ”magiske våpen” er alle blitt fylt med KKP's ni nedarvede egenskaper: gjøre ondt, svike, spore og tilskynde, frigi samfunnets avskum, spionere, rane, bekjempe, utrydde og kontrollere. Marxist-leninismen er ond av na-

tur. Ironisk nok har Det kinesiske kommunistpartiet ingen klar forståelse av marxist-leninismen. Lin Biao [21] har uttalt at svært få KKP medlemmer hadde virkelig lest verkene av Marx og Lenin. Den anerkjente ideologen Qu Quiubai [22] har erkjent at han bare hadde lest litt marxist-leninisme. Mao Zedongs ideologi er en bygdeversjon av Marxist-leninismen som framhever bondeopprøret. Deng Xiaopings teori om det første stadium i sosialismen har kapitalismen som etternavn. Jiang Zemins ”Tre betydninger” [23] var samlet sammen av ingenting. KKP har virkelig aldri forstått hva marxist-leninismen er, men har arvet dens onde aspekter til hvilke partiet fra seg selv har lagt til noe enda mer ondskapsfullt.

KKPs samlede front er en kobling mellom svik og kortsiktige fordeler. Målet med den samlede front var å styrke egen makt, å bidra til at det skulle vokse fra en einstøing til en stor klan og forandre forholdstallet mellom dets venner og dets fiender. Enhet krevde forstand – å identifisere hvem som var fiender og hvem som var venner, hvem som var på venstresiden, i midten og til høyre. Hvem skulle vises velvilje, og når; hvem skulle angripes, og når. Slik ble tidligere fiender ansett som venner og så igjen som fiender. I perioden med demokratisk revolusjon allierte partiet seg for eksempel med kapitalister. Under den sosialistiske revolusjonen ble kapitalistene utryddet. Et annet eksempel er ledere av andre demokratiske partier, slike som Zhang Bojun [24] og Luo Longji [25], medstiftere av ”Kinas demokratiske liga”. De ble brukt som støttespillere for KKP i perioden hvor det samlet makt, men ble senere forfulgt som ”høyrefolk”.

Kommunistpartiet er en avansert profesjonell gjeng

Kommunistpartiet har brukt tosidige strategier, en myk og fleksibel side, en annen side hard og streng. Partiets mykere strategier omfatter propaganda, samlede fronter, splittelse, spionasje, egge til opprør, doble budskap, trenge inn i menneskers sinn, hjernevask, løgn og svik, skjule sannheten, psykologiske overgrep samt etablere en atmosfære av terror. Med dette skaper KKP et skrekksyndrom i folks hjerter som lett får dem til å glemme det dersom partiet gjør noe urett. Disse utallige metodene kan knuse den menneskelige natur og fostre skadefryd og ondskap i menneskeheten. KKP har harde taktikk omfatter vold, væpnet kamp, forfølgelse, politiske kampanjer, mord av vitner, kidnapping, undertrykke ytringer, bevæpnede angrep, periodisk å slå ned på andre etc. Disse aggressive metodene skaper og viderefører terror.

KKP bruker både myke og harde metoder samtidig. Noen ganger er de avslappet, andre ganger strikse, eller de er avslappede i det ytre, mens de er stive i det indre. I en avslappet atmosfære oppmuntrer KKP til å uttrykke annerledes meninger, men de bare lurer ormen ut av redet. De som virkelig snakker ut, vil bli forfulgt i den følgende perioden med streng kontroll. KKP brukte ofte demokrati for å utfordre KMT, men når intellektuelle i KKP-kontrollerte områder var uenige med partiet, ble de torturert eller til

og med halshogget. Som eksempel kan vi nevne den infame ”Ville liljerhendelsen” hvor den intellektuelle Wang Shiwei (1906 – 1947), som skrev essayet ”Ville liljer” for å uttrykke sitt ideal om likhet, demokrati og medmenneskelighet, ble forfulgt i den nevnte Yan’an-kampanjen for oppretting; KKP’s folk hakket ham til døde med økser i 1947.

En ledende person og veteran som hadde lidd overlaster under Yan’an-kampanjen, mintes at da han var under intenst press, dratt av gårde og tvunget til bekjennelser, kunne han ikke annet enn å svike sin egen overbevisning og dikte opp løgner. I begynnelsen følte han seg dårlig over å implisere og ramme sine kamerater. Han hatet seg selv så sterkt at han bare ønsket å gjøre ende på sitt liv. Ved en tilfeldighet var et skytevåpen blitt lagt på bordet. Han tok det, pekte mot hodet og dro i avtrekkeren. Skytevåpenet hadde ingen kuler! Personen som etterforsket ham, kom inn og sa: ”Det er bra at du vedgår at det du har gjort er galt. Partiets politikk er skånsom”. Kommunistpartiet ville vite at han hadde nådd sin grense, vite at han var ”lojal” mot partiet. Da hadde han bestått testen. KKP setter en alltid først i en dødsfelle og nyter deretter ens smerte og fornedrelse. Når man når grensen og bare ønsker å dø, vil partiet ”vennlig” komme frem og vise hvordan man skal leve. Det blir sagt ”bedre en levende kujon enn en død helt”. Man blir så takknemlig overfor partiet som ens redder. Noen år senere lærte denne tjenestemannen om Falun Gong, en qigong og kultiveringspraksis som startet i Kina. Han følte at denne praksisen var god. Da forfølgelsen av Falun Gong startet i 1999, kom de smertefulle minnene fra fortiden tilbake, og han våget ikke lenger si at Falun Gong var bra.

Erfaringen til Kinas siste keiser, Puyi [26], var tilsvarende dette offerets. Som innsatt i KKP’s fengsler så han at mennesker ble drept, den ene etter den andre, og tenkte at han snart ville dø. For å beholde livet tillot han seg selv å bli hjernevasket og samarbeidet med fangevokterne. Senere skrev han selvbiografien Den første halvdel av mitt liv. Denne ble brukt av KKP som et vellykket eksempel på ideologisk omforming.

Ifølge moderne medisin blir mange fanger under intenst press og isolasjon et lett bytte for en abnorm avhengighetsfølelse overfor sine fangevoktere, kjent som Stockholm-syndromet. Fangens sinnsstemning – lykke eller sinne, glede eller sorg – blir farget av vokternes følelser. Den minste begunstiggelse tas imot med dyp takknemlighet. Det er beretninger hvor fangene utvikler ”kjærlighet” til sine voktere. Dette psykologiske fenomenet er lenge blitt brukt med suksess av KKP mot fiender samt for å kontrollere og transformere borgernes sinn.

Partiet er det mest ondskapsfulle

Flertallet av generalsekretærene i KKP er blitt stemplet som anti-kommunister. Det er klart at KKP har et eget liv med en egen uavhengig kropp. Partiet driver funksjonærene og ikke omvendt. I ”Sovjetområdene” i

Jiangxi provinsen fortsatte de interne utrenskningene, offisielt for å slå ned på det "anti-bolshevikiske (AB) korpset". Egne soldater ble henrettet om natten eller steinet til døde for å spare kuler. Dette skjedde da KKP var omringet av KMT og knapt kunne overleve. I den nordre Shaanxi provinsen, klemte mellom japanerne og KMT, begynte Yan'an-kampanjen med masseutrenskning og massedrap. Denne slags gjentakende massakrer i stor målestokk forhindret ikke at KKP utvidet sin makt og etter hvert styrte hele Kina. KKP utvidet dette mønsteret med intern splittelse, rivalisering og drap fra de små Sovjetområdene til å omfatte hele nasjonen.

KKP er som en ondartet svulst. Med sin raske utvikling har senteret i svulsten allerede dødd, men den fortsetter å trenge ut til de friske organene i det ytre. Når organismene og kroppene er infiltrerte, vokser det fram nye svulster. Uansett hvor god eller dårlig en person er fra starten, etter å ha sluttet seg til KKP, vil hun eller han bli en del av dets destruktive kraft. Dess ærligere en person er, dess mer destruktiv vil han bli. Denne KKP-tumoren vil utvilsomt fortsette å vokse inntil det ikke er noe tilbake som den kan nære seg på. Da vil kreften visselig dø.

Grunnleggeren av KKP, Chen Duxiu, var en intellektuell og leder fra Fjerde mai bevegelsen. Han sto frem som en som ikke var for vold, og han advarte KKP-medlemmer mot å forsøke å omforme KMT til kommunistisk ideologi eller være for mye opptatt av makt fordi dette visselig ville føre til anspente relasjoner. Chen var en av de mest aktive i Fjerde mai-generasjonen, men han var også tolerant. Han var likevel den første til å bli stemplet som "opportunist på høyrefløyen."

En annen KKP leder, Qu Qiubai, trodde at KKP-medlemmene skulle engasjere seg i slag og kamper, organisere opprør, avsette autoriteter og bruke ekstreme midler for å bringe det kinesiske samfunnet tilbake til normal funksjon. Han tilsto imidlertid før sin død: "Jeg vil ikke dø som en revolusjonær. Jeg har forlatt bevegelsen deres for lenge siden. Vel, historien spilte meg et puss, og brakte meg, en intellektuell, inn på den politiske revolusjonsscenen og holdt meg der i mange år. Til sist kunne jeg ikke takle mine egne lavadel-forestillinger. Jeg kan aldri bli en proletariatets kriger likevel". [27]

KKP lederen Wang Ming argumenterte, etter råd fra Komintern, for felles enhet med KMT under krigen mot japanerne i stedet for å utvide KKP-egen base. På KKP-møtene kunne ikke Mao Zedong og Zhang Wentian [28] overbevise sin kamerat, heller ikke kunne de avsløre sannheten om sin situasjon. Med Den røde armes begrensede militære styrke ville de ikke engang kunne motstå en eneste japansk divisjon. Hvis KKP, mot all fornuft, hadde besluttet å gå til kamp, ville visselig Kinas historie ha vært annerledes. Senere ble Wang Ming fjernet, først for "venstreside"-avvik, og deretter merket som opportunist med høyresidens ideologi.

En annen partisekretær, Hu Yaobang, som ble tvunget til å trekke seg i januar 1987, hadde fått tilbake det kinesiske folkets støtte til KKP ved å rettferdiggjøre mange uskyldige fanger som var blitt kriminalisert under kulturrevolusjonen. Likevel ble han sparket til slutt.

Zhao Ziyang, den siste i rekken av falne sekretærer, [29] ønsket å hjelpe KKP videre i reformarbeidet, men det fikk sørgelige konsekvenser for ham.

Så hva kunne hver ny leder av KKP oppnå? Å virkelig reformere KKP ville lede til dets død. Reformatorene ville raskt oppdage at deres makt ble tatt fra dem av KKP. Det er en viss grense for hva KKP-medlemmer kan gjøre for å endre KKP-systemet. Så det er ingen mulighet for at KKP kan lykkes med reformer.

Hvis alle partilederne er blitt "dårlige mennesker," hvordan kunne KKP utvide revolusjonen? I mange tilfeller, da KKP var på sitt beste, men også det mest ondsinnede, mislyktes de høyeste representantene i sine posisjoner. Det var fordi deres grad av ondskap ikke var i overensstemmelse med høye standarder i partiet, som igjen og igjen har valgt ut de aller mest ondskapsfulle. Mange partilederes politiske liv endte i tragedie. KKP har likevel overlevd. De KKP-lederne som overlevde sine posisjoner, var ikke de som kunne påvirke partiet, men de som virkelig forsto og fulgte partiets onde intensjoner. De styrket KKPps evne til å overleve når det var i krise, og ga seg selv fullstendig til partiet. Ikke å undres over at partimedlemmer var i stand til å kjempe mot himmelen, sloss med jorden og stride med andre mennesker. Men de kunne aldri opponere mot partiet. De er medgjørilige redskaper for partiet, og for det meste har de en symbiotisk relasjon med partiet.

Skamløshet har blitt en fantastisk kvalitet i dagens KKP. Ifølge partiet er alle dets feil begått av individuelle partiledere som Zhang Guotao [30] eller firerbanden [31]. Mao Zedong ble av partiet ansett å ha tre deler med feil og syv deler med bragder, mens Deng Xiaoping anså seg selv å ha fire deler med feil og seks deler med bragder, men partiet i seg selv gjorde aldri feil. Selv om partiet gjorde mistak, vel, så er det partiet selv som har rettet dem opp. Derfor forteller partiet sine medlemmer at de skal "se fremover" og "ikke være opphengt i fortiden". Mye kunne endre seg: Det kommunistiske paradiset er snudd om til et beskjedent mål om sosialistisk mat og husly. Maxist-leninismen er erstattet av "De tre betydninger". Folk ville ikke bli overrasket om KKP fremmet demokrati, åpnet opp for trosfrihet, sviktet Jiang Zemin over natten eller omgjorde forfølgelsen av Falun Gong hvis alt dette anses nødvendig for å opprettholde kontrollen. Det er noe som aldri endrer seg i KKP, og det er dets fundamentale streben etter partiets mål – som er å overleve og opprettholde egen makt og kontroll.

KKP har blandet vold, terror og knallhard indoktrinering for å forme sitt teoretiske grunnlag, som så er blitt til partinaturen, de overordnede prinsippene for partiet, ledernes "spirit", hvordan partiet som helhet fungerer,

samt generelle retningslinjer for hva man skal gjøre og ikke gjøre i KKP. Kommunistpartiet er hardt som stål med en disiplin solid som jern. Intensjonen til alle medlemmer må være enhetlig og felles, og alle medlemmenes handlinger må være fullstendig i overensstemmelse med partiets politiske agenda.

Konklusjon

Hvorfor har historien valgt Kommunistpartiet over alle andre politiske krefter i Kina? Som vi alle vet, er det i denne verden to krefter, to valg. På den ene siden det gamle og onde, det som har som sitt mål å gjøre det onde og velge det negative, på den andre siden det rettskafne og gode, det som vil velge det rette og være god og velvillig. KKP er valgt av de gamle kreftene. Årsaken til valget er nettopp at KKP har samlet all ondskap i verden, kinesisk eller utenlandsk, fortidig eller nåtidig. Det er en typisk representant for de onde kreftene. KKP dro fordel av og utnyttet menneskers medfødte uskyldighet og velvillighet til å bedra dem. Det har vært rådende og gradvis, steg for steg, har det oppnådd dagens evne til å ødelegge og bryte ned.

Hva mente partiet da det hevdet at det ikke kunne bli noe nytt Kina uten Kommunistpartiet? Fra det ble grunnlagt i 1921 og til det tok den politiske makten i 1949, er det klare bevis for at uten svik og vold ville KKP ikke kommet til makten. KKP skiller seg fra alle andre typer organisasjoner ved at det følger en forvridd marxist-leninistisk ideologi, og gjør som det selv ønsker. Det kan forklare alt det gjør med avanserte teorier og knytter teoriene på en smart måte til visse deler av massene. På denne måten ”rettferdiggjør” det sine handlinger. Det sender propaganda hver dag og ikler sine strategier forskjellige prinsipper og teorier og beviser at det alltid, nå og i fremtiden, gjør rett.

Utviklingen av KKP har vært en prosess med kontinuerlig akkumulering av ondskap, uten å være noe som helst ærerikt. Historien om KKP forteller oss helt presist om dets illegitimitet. Det kinesiske folket valgte ikke KKP. Derimot tvang KKP kommunismen, denne fremmede onde ånden, på det kinesiske folket ved å legge til onde trekk som det har arvet fra Kommunistpartiet – ondskap, svik, oppvigleri, frigivelse av samfunnets avskum, spionasje, ran, samt å bekjempe, utrydde og kontrollere alt og alle.